

Рӯҳи нубувват: роҳнамой ва таълим

Ду лавҳи Ҳабаққук

Jeff Pippenger

2012-10-15

Ду чадвали Ҳабаққук 3 аз 95

Муқаддима: Асоси Ду Лавҳаи Ҳабаққук

Ин силсила «Ду чадвали Ҳабаққук» ном дорад. То имрӯз, мо баъзе ҳақиқатро аз Чадвалҳои 1843 ва 1850 гирифта истодаем, на барои он ки онҳоро дар ин марҳила аз лиҳози Китоби Муқаддас ҳимоя кунем, балки барои он ки собит намоем, ки Эллен Уайт ин ҳақиқатро таъйид мекунад. Даъвои мо ин аст, ки агар шумо ин ҳақиқати бунёдиро рад кунед, ҳамзамон Рӯҳи Нубувватро низ рад карда истодаед. Мо мехоҳем аввал инро дар сабт ворид намоем.

Баррасии таърихи миллериён ва Нидои Ними Шаб

Дар муаррифии аввали худ мо таърихи миллериёнро, яъне нишонаҳои роҳро аз соли 1798 то 1844, баён намудем. Дар муаррифии охири худ мо таърихро аз замони таъхир то баста шудани дар дар 22 октябри соли 1844 бодикқаттар баррасӣ кардем ва он вақтро ҳамчун Фарёди Нисфишаб муайян намудем. Фарёди Нисфишаб дар таърих дар Иҷлоси Урдугӯҳи Эксетер, 12–17 августи соли 1844, ворид гардид ва то 22 октябри соли 1844 идома ёфт. Замони таъхир, ки дар моҳи март соли 1844 оғоз ёфт, чузъи Фарёди Нисфишаб ва раванди поксозист, ки қавмеро барои эълони паёми он омода сохт.

Мо дирӯз умед доштем, ки инро дар дилҳо ва зехнҳои шумо устувор созем. Ҳамаи намунаҳо дар Каломи Худо дар бораи замони таъхир ба охири ҷаҳон суҳан мегӯянд. Эллен Уайт, ҳангоми шарҳ додан бар 1 Қўринтиён 10:11, мегӯяд: «Ҳар яке аз анбиёи қадим бештар барои рӯзгори мо суҳан гуфтааст, назар ба рӯзҳое ки дар онҳо зиндагӣ мекард.» Дар 1 Қўринтиён 10:11 гуфта шудааст: «Ва ҳамаи ин ба онҳо ҳамчун намунаҳо воқеъ шуд; ва барои насиҳати мо навишта шудааст, ки бар мо охири ҷаҳон расидааст.» Таърихи миллериён таърихи он чизест, ки дар охири ҷаҳон ба вуқӯъ хоҳад пайваست. Ҳамаи ин таърихҳои Китоби Муқаддас дар бораи замони таъхир ва он чи пас аз он меояд, он чиро тасвир мекунанд, ки дар замони таъхири миллериён ва Нидои Нисфишаб ба вуқӯъ хоҳад пайваст. Мо бояд ин чизҳоро бифаҳмем, зеро таърих тақрор хоҳад шуд.

2520: Тасдиқи Эллен Уайт

Мо дар ин чадвалҳо бо масъалаи аввал сарукор доштем, гарчанде ки онро чандон зиёд ёд накардаем. Аввалин таълимоте, ки мехоҳем нишон диҳем Эллен Уайт онро ба таври равшан ҷонибдорӣ мекунад, 2520 аст. Ду пешниҳоди аввал ба он тарҳрезӣ шуда буданд, ки моро ба ин ҷо раҳнамун созанд. Пагоҳ субҳ мо ба баррасии «Ҳаррӯза» дар ин чадвал оғоз хоҳем кард.

Ба ёд овардани роҳнамоӣ ва таълими Худованд

Биёед аз «Life Sketches», саҳифаи 196 оғоз намоем: «Мо барои оянда ҳеҷ чизе надорем, ки аз он тарсем, магар ин ки роҳеро, ки Худованд моро ба он роҳнамоӣ кардааст, ва таълими Ёро дар таърихи гузаштаи худ фаромӯш кунем». Ягона чизе ки масеҳӣ бояд барои оянда аз он тарсад, аз роҳ берун афтодан ва гум шудан аст. Чизе ки бояд аз он ҳаросид, ноил нагардидан ба ҳаёти ҷовидонӣ аст. Дар ин ҷо, хоҳар Уайт мегӯяд, ки мо барои оянда ҳеҷ чизе надорем, ки аз он тарсем, магар аз ду чиз. Ин як порчаи маъмули Рӯҳи Нубувват дар адвентизм аст, аммо кам шунда мешавад, ки касе ба тафсил баён кунад, ки ӯ кадом роҳнамоӣ ва кадом таълимотро дар назар дорад.

Мо нишон хоҳем дод, ки он роҳбарие, ки ӯ ба он ишора мекунад, таърихи Нидои Нимашаб аст. Дар таърихи Нидои Нимашаб, Масеҳ дар замони таъхир, омадан ва эълони Нидои Нимашаб, ва баста шудани дар дар 22 октябри соли 1844 роҳбарӣ мекард. Ё он таърихро ба тавре тархрезӣ намуд, ки қавмеро ба вучуд оварад, ки тавонанд бо имон ҳамроҳи Ё ба Қудси Ақдас дохил шаванд. Мо бояд битарсем, ки он таърихи мушаххас, инчунин таълимоти Ёро, фаромӯш кунем.

Мо нишон хоҳем дод, ки таълимоти муайяне вучуд дошт, ки Нидои Нисфишабиرو ба вучуд овард. Он таълимот сукути Империяи Усмонӣ дар 11 августи соли 1840 набуд ва на таълимот дар бораи ҳолати мурдагон, ки дар таърихи Паёми Фариштаи Дуюм дар таърихи миллеритӣ ба миён омад. Балки он таълимоти муайяне дар таърихи миллеритӣ буд, ки Нидои Нисфишабиرو ба вучуд овард, ҷое ки Худованд роҳбарӣ кард, ва мо барои оянда ҳеҷ чизе барои тарсидан надорем, магар ин ки роҳбарии Ё ва таълими Ёро фаромӯш кунем.

Мо бар онем, ки рамзи ҳам роҳнамоии Ё ва ҳам таълими Ё Нидои Нимашаб аст. Биёед ин порчаро аз рӯйи аввалини Эллен Уайт боз бихонем:

Дар ин роҳ қавми адвентӣ ба сӯи шаҳре мерафтанд, ки дар канори дури роҳ ҷой дошт. Дар паси онҳо, дар оғози роҳ, нуре дурахшон барпо шуда буд, ки фаришта ба ман гуфт, он нидои нимашаб аст. Ин нур дар тамоми роҳ медурахшид ва барои пойҳои онҳо равшанӣ медод, то мабодо пешпо хӯранд. Агар чашмони худро бар Исо, ки андаке пешопеши онҳо буд ва онҳоро ба шаҳр роҳнамоӣ мекард, устувор нигоҳ медоштанд, онҳо дар амон буданд. Аммо дер нагузашта баъзеҳо хаста шуданд ва гуфтанд, ки шаҳр ҳанӯз бисёр дур аст, ва онҳо умед доштанд, ки пештар ба он дохил шуда бошанд. Он гоҳ Исо онҳоро ташвиқ мекард, дасти ростии пурчалолӣ Худро боло мебардошт, ва аз бозуи Ё нуре берун меомад, ки бар гурӯҳи адвентӣ мавҷ мезад, ва онҳо нидо мекарданд: «Аллилуё!» Дигарон бошад, бо бепарвоӣ нури пушти сарашонро инкор мекарданд ва мегуфтанд, ки ин Худо набуд, ки онҳоро то ин ҳад дар роҳнамоӣ карда буд.

Онҳо нидои нисфи шабро инкор мекунанд, ва дар иртибот бо нидои нисфи шаб баҳс мекунанд, ки Худованд онҳоро дар нидои нисфи шаб роҳнамоӣ намекард. Онҳо роҳбарии Худоро дар нидои нисфи шаб инкор мекунанд.

Нуре, ки аз паси онҳо буд, хомӯш гардид ва пойҳои онҳоро дар торикии комил гузошт; ва онҳо пешпо хӯрда, нишон ва Исоро аз назар гум карданд ва аз роҳ ба ҷаҳони торик ва

шарири поён афтоданд.

Нидои Нимашаб дар замина

Мо бори дигар ба таърихи Нидои Нимашаб назар хоҷем афканд, то пеш аз баррасии 2520 онро дар заминаи худ қарор диҳем.

Аз китоби «Ҷанги Бузург», сах. 391–395: «Ҳангоме ки замоне, ки дар он бори аввал омадани Худованд интизор мерафт, дар баҳори соли 1844, сипарӣ шуд» — ин ҳамон вақти даранг, ноумедии аввал аст — «онҳое ки бо имон зоҳир шудани Ёро интизор буданд, муддате дар шакку номуайянии фаро гирифта шуданд. Дар ҳоле ки ҷаҳон онҳоро ҳамчун касоне медид, ки тамоман шикаст хӯрдаанд ва исбот шудааст, ки дар гумроҳӣ умед баста буданд, манбаи тасаллии онҳо ҳамоно Каломи Худо буд. Бисёре ба кофтукови Навиштаҳо идома доданд, далелҳои имони худро аз нав баррасӣ намуда, нубувватҳоро бодикқат меомӯхтанд, то нури бештар ба даст оваранд.»

Агар бисёре аз онон чунин қарданд, пас ин маъно дорад, ки баъзе касоне ҳам буданд, ки чунин нақарданд. Дар ин ҷо гуфта нашудааст: «онҳо»; балки гуфта шудааст: «бисёре» — дар ин ҷо ду гурӯҳ мавҷуд аст.

Шаҳодати Китоби Муқаддас дар дастгирии мавқеи онҳо равшан ва қотеъ менамуд. Аломатҳое, ки иштибоҳ қардан дар онҳо мумкин набуд, ба наздик будани омадани Масеҳ ишора мекарданд. Баракати махсуси Худованд, ҳам дар тавбаи гуноҳкорон ва ҳам дар эҳёи ҳаёти рӯҳонӣ миёни масеҳиён, шаҳодат меод, ки ин паём аз Осмон аст. Ва ҳарчанд имондорон натавонистанд ноумедии худро шарҳ диҳанд, онҳо мутмаин буданд, ки Худо онҳоро дар таҷрибаи гузаштаи онҳо роҳнамоӣ кардааст.

Бо пешгӯӣҳое, ки онҳо онҳоро ба замони омадани дуҷум мансуб медонистанд, дастуроте даромехта буд, ки махсусан ба ҳолати номуайянии ва изтироби онҳо мутобиқ гардида, онҳоро ташвиқ менамуд, ки бо имон сабрмандона интизор шаванд, зеро он чи акнун барои фаҳмиши онҳо торик буд, дар вақти муносиб равшан хоҳад гардид.

Дар он сархат чунин гуфта шудааст: «Бо пешгӯӣҳое, ки онҳо онҳоро ба замони омадани дуҷум татбиқшаванда мешумориданд, ба ҳам бофта шуда буданд . . . » Онҳо кадом пешгӯӣҳоро ба Омадани Дуҷум татбиқшаванда медонистанд? 2520, 2300 ва 1335. Онҳо бовар доштанд, ки ҳар сеи ин пешгӯӣҳои замони дар соли 1843 ба анҷом мерасанд, ва он ҳамон Омадани Дуҷум буд.

Дар миёни ин нубувватҳо нубуввати Ҳабаққук 2:1–4 низ буд: «Бар бурҷи посбонии худ меистам, ва худро бар манора хоҳам гузошт, ва ҷашм хоҳам дӯхт, то бинам, ки Ё ба ман ҷӣ хоҳад гуфт, ва ҳангоми сарзаниш ёфта нам ҷӣ ҷавоб хоҳам дод. Ва Худованд ба ман ҷавоб дода, гуфт: Рӯёро бинавис ва онро бар лавҳаҳо равшан баён кун, то ҳар кӣ онро бихонад, битавонад бишинобад. Зеро ин рӯё ҷаҳон барои вақти муайян аст, вале дар интиҳо сухан хоҳад гуфт ва дурӯғ нахоҳад буд; агарчи дер шавад, онро мунтазир бош, зеро он ҳатман хоҳад омад, таъхир нахоҳад қард. Инак, ҷони касе ки мағрур шудааст, дар ӯ рост нест; аммо одил ба имони худ хоҳад зист».

Ҳанӯз дар соли 1842 роҳнамоие, ки дар ин нубувват дода шудааст, то «рӯёро бинавис ва онро бар лавҳаҳо равшан гардон, то ҳар кӣ онро бихонад, бишитобад», ба Чарлз Фитч фикри таҳияи ҷадвали нубувватиро дод, то рӯёҳои Дониёл ва Ваҳиро тасвир намояд. Нашри ин ҷадвал ҳамчун иҷрои амре, ки ба Ҳабакқук дода шуда буд, доништа мешуд. Аммо он вақт ҳеҷ кас пай набурд, ки дар ҳамамон нубувват таъхири зоҳирӣ дар амалӣ шудани рӯё — замони тавакқуф — низ баён шудааст. Пас аз наҷмедӣ, ин оят аҳамияти бузург пайдо кард: «Зеро ки рӯё ҳанӯз барои вақти муайян аст, ва дар охир сухан хоҳад гуфт ва дурӯғ нахоҳад гуфт; агарчи таъхир кунад, онро интизор шав, зеро ки ҳатман хоҳад омад, дер нахоҳад кард. . . . Одил бо имони худ зиста хоҳад монд».

Ҷадвали соли 1843 ва Рӯҳи Нубувват

Фарқе надорад, ки шумо кори мунтазам анҷом медиҳед ё кори ғайримунтазам — истилоҳоте, ки Эллен Уайт, мутаносибан, барои кори конфронс ва кори худтаъминкунанда ба кор мебарад. Ҳоҳ шумо ба хизматгузориҳои пешбари худтаъминкунанда дар Адвентизм муроҷиат кунед ё ба Конфронси Генералӣ ё ба Институти Тадқиқоти Китоби Муқаддас, агар аз онҳо дар бораи Харитаи 1843 бипурсед, онҳо хоҳанд гуфт: «Дар ин Харита иштибоҳҳои бисёр ҳастанд». Онҳо бо Эллен Уайт ихтилофдоранд, ки мегӯяд Худованд дасти Худро бар «як иштибоҳ» дар баъзе аз рақамҳои ин Харита нигоҳ дошта буд.

Аммо онҳо ҳамчунин худро дар муқобили Каломи Худо қарор медиҳанд. Дар Ҳабакқук гуфта шудааст, ки ин рӯё «... дурӯғ нахоҳад гуфт». Рӯёе ки Пешравон мебоист бар Харитаи 1843 ҷой диҳанд, ва онҳо ҳаминро карданд, иҷрои Ҳабакқук 2 аст. Ин ҳамамон рӯёест, ки онҳо мебоист бар ин Харита ҷой медоданд, ва Ҳабакқук 2 мегӯяд, ки ин рӯё «... дурӯғ нахоҳад гуфт». Пас, вақте шумо мегӯед, ки ин Харита «пур аз хатоҳо» аст, шумо ҳам ба Рӯҳи Нубувват ва ҳам ба Китоби Муқаддас муқобилат мекунед.

Қисме аз нубуввати Ҳизқиёл низ барои имондорон манбаи қувват ва тасалли буд: «Каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: Эй писари одам, ин ҷӣ масалест, ки шумо дар замини Исроил мегӯед ва мегӯед: “Рӯзҳо ба таъхир меафтанд, ва ҳар рӯё ботил мегардад”? Бинобар ин, ба онҳо бигӯ: Ҳамин тавр мегӯяд Худованд Худо... Рӯзҳо наздиканд, ва иҷрои ҳар рӯё... Ман сухан хоҳам гуфт, ва он каломе ки Ман мегӯям, ба амал хоҳад омад; он дигар ба таъхир нахоҳад афтод». «Аҳли хонаи Исроил мегӯянд: “Рӯёе ки ӯ мебинад, барои рӯзҳои бисёр баъд аст, ва ӯ дар бораи замони дур нубувват мекунад”. Пас ба онҳо бигӯ: Ҳамин тавр мегӯяд Худованд Худо: Ҳеҷ яке аз суханони Ман дигар ба таъхир нахоҳад афтод, балки каломе ки Ман гуфтаам, иҷро хоҳад шуд». Ҳизқиёл 12:21–25, 27, 28.

Ду синфи ибодаткунандагон

Аҳамият диҳед, ки ӯ дар бораи ду гурӯҳи ибодаткунандагон сухан мегӯяд. Ӯ мегӯяд, ки бисёре аз онҳо, вақте ки ин ноумедӣ фаро расид, ба омӯзиши нубувватҳо идома доданд, ва ин нишон медиҳад, ки гурӯҳе низ вучуд дошт, ки идома надод. Мо дар бораи фарқи ин ду гурӯҳ равшании бештар хоҳем гирифт.

Иҷрои Ҳабаққук 2:1–4 ҳамин Чарти соли 1843 ва Чарти соли 1850 аст. Ҳатто дар Ҳабаққук, ояти 4 мегӯяд, ки одил ба воситаи имони худ зиндагӣ хоҳад кард, ва он касе ки дилаш мағрурона боло бурда шудааст. Ин ду табақаи парастандагонро тасвир мекунад. Таърихи Фигони Нимашаб ду табақаи парастандагонро ба вучуд меоварад, ва он ду табақа дар Ҳабаққук мавриди хитоб қарор гирифтаанд.

Дар банди оянда, пас аз ишора ба Ҳабаққук 2 ва Ҳизқиёл, ӯ яке аз гурӯҳхоро муайян мекунад: «мунтазирон». Мунтазирон кистанд? Онҳо касонеанд, ки Дониёл 12-ро ба ҷо меоранд: «Хушо касе ки мунтазир шавад, ва ба 1335 бирасад». Ин гурӯҳ ҳамон мунтазирон аст.

Онҳое ки дар интизорӣ буданд, шодмонӣ карданд, зеро бовар доштанд, ки Ӯ, ки анҷомро аз ибтидо медонад, аз миёни асрҳо ба поён назар андохта ва ноумедии онҳоро пешакӣ дида, ба онҳо суҳанони далерӣ ва умед бахшидааст.

Мо бо хоҳаре тамосе доштем, ки чанд сол боз дар яке аз кишварҳои Аврупои Шарқӣ хизмат мекард. Ӯ аз ҳамон ҷо буд, ба Иёлотӣ Муттаҳида кӯчида буд, ва вақте ки ин паёмро дарк кард, боз баргашт. Ӯ бо муқовимат рӯ ба рӯ шудааст, ба тавре ки аҳли калисои пешинааш бо роҳбарият дар кишвари ӯ тамос гирифтаанд, то «дарро бар рӯи ӯ бибанданд». Вале чанде пеш Худованд дарро барои ӯ кушод, то ин паёмро бо гурӯҳҳо дар миён гузорад.

Ӯ субҳи барвақти имрӯз занг зад ва нақл кард, ки яке аз монеаҳо нақлиёт буд. Барои сафар кардан ва таълим додани ин паём ба онҳо мошин лозим буд, аммо маблағ надоштанд. Ҳамин ки онҳо ба ин ҷой расиданд, дӯстоне аз Иёлотӣ Муттаҳида, ки аз ҷониби Худованд мутмаин карда шуда буданд, маблағи кофӣ фиристоданд, то мошин харанд.

Ин ҳамон навъи таҷрибае буд, ки барои онҳое, ки ноумед шуда буданд, ба амал меомад. Онҳо ноумед буданд, вале Худованд онҳоро ба Навиштаҳо роҳнамоӣ кард, то онҳоро ташвиқ намояд ва гуфт: «Ин ноумедӣ бо роҳнамоии Ман буд. Фақат ба пеш рафтавро идома диҳед».

Агар чунин қисматҳои Навиштаҷот, ки онҳоро панд медоданд, то бо сабр интизор шаванд ва ба эътимоди худ ба каломи Худо устувор бимонанд, намебуданд, имони онҳо дар он соати озмоиш ноком мегардид.

Масали даҳ бокира ва вақти таъхир

Диққат диҳед, ки чӣ гуна хоҳар Уайт масали Даҳ Бикрро бо Ҳабаққук 2 мепайвандад, зеро ҳар ду дар бораи замони таъхир ва ду табақаи ибодаткунандагон суҳан мегӯянд.

«Масали даҳ бокираи Матто 25 низ таҷрибаи халқи адвентистро тасвир мекунад. Дар Матто 24, дар ҷавоб ба саволи шогирдонаш дар бораи аломати омадани Ӯ ва анҷоми ҷаҳон, Масеҳ ба баъзе аз муҳимтарин рӯйдодҳо дар таърихи ҷаҳон ва калисо аз зуҳури аввалини Ӯ то зуҳури дуюмаш ишора карда буд; яъне, харобии Ерусалим, мусибати бузурги калисо зери таъкиботҳои бутпарастӣ ва папавӣ, тира гардидани офтоб ва моҳ, ва афтодани ситорагон. Пас аз ин Ӯ дар бораи омадани Худо дар подшоҳии Худо суҳан гуфт

ва масалеро нақл кард, ки ду табақаи хизматгоронеро, ки мунтазири зуҳури Ёянд, тасвир мекунад. Боби 25 бо ин суҳанон оғоз меёбад: “Он гоҳ Малакути Осмон ба даҳ бокира монанд карда хоҳад шуд”. Дар ин ҷо калисое, ки дар айёми охир зиндагӣ мекунад, ба назар оварда шудааст,»

Акнун, ӯ инро ба Таърихи миллӣ татбиқ мекунад, аммо диққат диҳед, ки ӯ чӣ мегӯяд: «Дар ин ҷо калисое нишон дода мешавад, ки дар рӯзҳои охир зиндагӣ мекунад», — «калисое, ки дар рӯзҳои охир зиндагӣ мекунад» кист? Ин мо ҳастем.

Ҳамон чизест, ки дар анҷоми боби 24 нишон дода шудааст. Дар ин масал таҷрибаи онҳо бо воқеаҳои издивоҷи шарқӣ тасвир мегардад. «Он гоҳ Малакути Осмон ба даҳ бокирае монанд карда мешавад, ки ҷароғҳои худро гирифта, барои пешвози домод берун рафтанд. Ва панҷ нафар аз онҳо доно буданд, ва панҷ нафар нодон. Нодонон ҷароғҳои худро гирифта, бо худ равшан нагирифтанд; аммо донон дар зарфҳои худ, ҳамроҳи ҷароғҳояшон, равшан гирифтанд. Ва ҳангоме ки домод таъхир кард, ҳамаашон пинак рафта, ба хоб рафтанд. Ва дар нимаҷаб нидое баланд шуд: Инак, домод меояд; берун оед, то ӯро пешвоз гиред».

Омадани Масеҳ, чунон ки дар паёми ғариштаи аввал эълон шуда буд, чунон ғармида мешуд, ки он бо омадани домод ифода ёфтааст. Ислоҳоти ғароғи, ки зери эълони наздик будани омадани Ё ба амал омад, ба берун рафтани бокирагон мувофиқат мекард. Дар ин масал, чунон ки дар Матто 24, ду табақа тасвир шудаанд. Ҳама ҷароғҳои худ, яъне Китоби Муқаддасро, гирифта буданд ва бо нури он ба пешвози Домод бароманданд. Аммо дар ҳоле ки ҷаҳилон ҷароғҳои худро бе равшан гирифтанд, хирадмандон дар зарфҳои худ равшан гирифтанд. Хирадмандон ғайзи Худо, яъне қудрати эҳёкунанда ва равшангаронаи Рӯҳулқудсро, қабул карда буданд, ки Каломи Ёро ҷароғе барои пойҳояшон мегардонд. Онҳо Навиштаҳои Муқаддасро меомӯхтанд, то ҳақиқатро бишносанд, ва бо ҷидду ҷаҳд покии дил ва зиндагиро меҷустанд. Инҳо таҷрибаи шахсӣ ва имон ба Худо ва Каломи Ё доштанд, ки онҳоро ноумедӣ ва таъхир наметавонист барҳам занад. Дигарон аз рӯи анғеза ҳаракат мекарданд, ба имони бародарони худ таъя намуда, аз эҳсосоти неқ қонеъ буданд, аммо аз ғармиши амиқи ҳақиқат ё амали ҳақиқии ғайз маҳрум буданд. Онҳо барои таъхир ва ноумедӣ омода набуданд. Вақте ки озмоишҳо ғаро расиданд, имони онҳо суст шуд, ва ҷароғҳояшон хира месӯхт.

«Дар ҳоле ки домод таъхир мекард», домод кай таъхир кард? 22 март соли 1844. Ё таъхир мекунад. Акнун чӣ воқеъ хоҳад шуд? Ин ду табақа ошкор хоҳанд шуд.

Вақте ки мо Нидои Нимаҷабро ғаромӯш мекунем ва аз роҳ ба сӯи ҷаҳони шарии шарирони шарирони поён меафтем, мо нишон медиҳем, ки Инҷилро намеғармем. Инҷили Ҷовидонӣ амали Масеҳ аст дар ба вучуд овардани ду синфи ибодаткунандагон, бар пояи паёми набавии озмоишкунанда. Аз вақти таъхир то баста шудани дар, ин авҷи Инҷили Ҷовидонист. Дар ин ҷо Худованд дар вақти таъхир ду синфро гирифта, мекӯшад онҳоро бо Худ ба Доварӣ дароварад ва онҳоро аз як раванди озмоиш меғузаронад, то собит гардад, ки оё онҳо ба ростӣ равшан доранд ё не. Ин авҷи кори Масеҳ аст дар ҷудо кардани тилло аз ғаш, гандум аз алафҳои бегона, доноён аз аблаҳон.

«Вақте ки домод таъхир намуд, ҳамаи онҳо хоболуд шуда, ба хоб рафтанд». Бо таъхир намудани домод гузаштани он вақт, ки Худовандро интизор буданд, ноумедӣ ва гӯё деркашии кор ифода ёфтааст. Дар ин замони номуайяний шавқу рағбати онҳое, ки сатҳӣ ва нимдил буданд, зуд ба сустӣ гароид ва кӯшишҳои онҳо заиф шуд; аммо онҳое, ки имонашон бар шинохти шахсии Китоби Муқаддас асос ёфта буд, зери пойҳои худ саҳрае доштанд, ки мавҷҳои ноумедӣ наметавонистанд онро бишӯянд. «Ҳамаи онҳо хоболуд шуда, ба хоб рафтанд»; як гурӯҳ дар беғамӣ ва тарки имони худ, гурӯҳи дигар бо сабр мунтазир буданд, то нури равшантар дода шавад. Бо вучуди ин, дар шаби озмоиш чунин менамуд, ки гурӯҳи охирин низ то андозае ғайрат ва садоқати худро аз даст додаанд. Нимдилон ва сатҳиён дигар наметавонистанд бар имони бародарони худ така кунанд. Ҳар кас бояд барои ҳудаш ё устувор бимонад, ё фуру афтад.

Ҳангоме ки ноумедӣ фаро расид, ду гурӯҳ ба таври гуногун ба хоб рафтан оғоз карданд; вале ҳатто бокираҳои доно низ бахше аз ғайраташонро аз даст доданд. Худованд дар ин кор роҳбарӣ мекард, то ки вақте паёми «Нидои Нимашаб» дар ҷамъомади урдугӯҳи Эксетер расид, ӯ дар миёни онҳо коре ба анҷом расонад.

Раванди Санҷиш: Замони Интизорӣ ва Нидои Нимашаб

Аз «Рӯҳи нубувват», ҷилди 4, саҳифаи 228: Дар хотир доред, ки ин раванд — Нидои Нимашаб, аз Замони Таъхир то баста шудани дар — озмоиши Худованд бар қавми Худ аст. Нидои Нимашаб дар Иҷлоси Урдугӯҳи Эксетер, дар эълони он то 22 октябри соли 1844, танҳо як қисми он таърих аст. Онро аз замони таъхир ҷудо кардан мумкин нест, ки барои таъсири Нидои Нимашаб дар миёни ду табақаи парастешкунандагон омодагӣ мебинад. Шумо бояд Нидои Нимашабро дарк кунед, зеро агар инро дарк накунад, аз роҳ меафтед.

Худо қасд дошт қавми Худро биозмояд. Дасти ӯ иштибоҳеро дар ҳисоб кардани давраҳои нубувватӣ пӯшонид. Дасти ӯ, дасти Худованд, иштибоҳи воҳиде дар ҳисоб кардани давраҳои нубувватӣ пӯшонид, «давраҳо» ба шакли ҷамъ. «Адвентистон иштибоҳро кашф накарданд, ва он аз ҷониби донишмандтарин муҳолифони онҳо низ кашф карда нашуд. Охирин гуфтанд: “Ҳисоби шумо дар бораи давраҳои нубувватӣ дуруст аст. Як ҳодисаи бузург наздик аст ба вукӯъ пайвандад; аммо он чизе нест, ки ҷаноби Миллер пешгӯӣ мекунад; он табилии ҷаҳон аст, на омадани дуҷуми Масеҳ.”»

Вақти интизорӣ гузашт, ва Масеҳ барои раҳиҳои қавми Худ зоҳир нашуд. Онҳое ки Наҷотдиҳандаи худро бо имони самимӣ ва муҳаббат интизор буданд, ноумедии талхеро таҷриба карданд. Аммо Худованд мақсади Худро ба анҷом расонда буд: ӯ дилҳои касонеро, ки эътироф мекарданд, ки мунтазири зуҳури ӯ ҳастанд, озмуда буд. Дар миёни онҳо бисёре буданд, ки бештар аз тарс ангеа гирифта буданд, на аз муҳаббат ба ҳақиқат. Вақте ки он воқеаи интизоршаванда ба амал наомад, ин ашхос эълон карданд, ки онҳо ноумед нашудаанд; онҳо ҳаргиз бовар надоштанд, ки Масеҳ хоҳад омад. Онҳо аз аввалин касоне буданд, ки андӯҳи имондорони ҳақиқиро масҳара мекарданд.

Ин мақсади Худованд буд. Мо барои оянда ҳеҷ чизе надорем, ки аз он битарсем, магар он ки фаромӯш кунем, ки Худованд дар таҷрибаи гузаштаи мо моро чӣ гуна роҳнамоӣ кардааст, ва

ҳеч чизе надорем, ки аз он битарсем, магар он ки таълимоти Худовандро дар таҷрибаи гузаштаи худ фаромӯш кунем. Мо ишора мекунем, ки шумо ин роҳнамоиро аз таълими Ё ҷудо карда наметавонед.

«Накшаҳои ҳаёти Чеймс Уайт ва Эллен Г. Уайт» 1888, сах. 186–187: «Худо қавми Худро ба воситаи гузаштани вақт дар соли 1843 озмуд ва имтиҳон кард. Хато — хатои ягонае, ки онҳо дар ҳисоб кардани давраҳои нубувватӣ содир карданд, дарҳол ҳатто аз ҷониби мардони донишманде, ки ба назароти касоне, ки мунтазири омадани Масеҳ буданд, муқобилат мекарданд, кашф карда нашуд. Ин донишмандони амиқ изҳор доштанд, ки ҷаноби Миллер дар ҳисоби китоби вақти муайян дуруст буд, гарчанде ки бо ӯ дар мавриди воқеае, ки он давраро ба авҷ мерасонд, ихтилоф меварзиданд. Аммо онҳо ва қавми интизори Худо дар масъалаи вақт ба як хатои муштарак гирифтӣ буданд.»

«Мо пурра бовар дорем, ки Худо, дар ҳикмати Худ, чунин тарҳрезӣ намуда буд, ки қавми Ё ба як ноумедӣ рӯ ба рӯ шаванд, ки он ба таври бисёр мувофиқ барои ошкор сохтани дилҳо ва парваридани хислатҳои ҳақиқӣ ҳисоб шуда буд,—на танҳо барои ошкор кардани дилҳои онҳо, балки барои инкишоф додани хислатҳои онҳо низ, то онро ба он нуқтае бирасонад, ки дар бухроне, ки хангоми Нидои Нимашаб фаро мерасад, зоҳир гардад. Онҳое ки паёми ғариштаи аввалро аз тарси доварии Худо пазируфта буданд, на аз он сабаб ки ҳақиқатро дӯст медоштанд ва мероси Подшоҳии Осмонро орзу мекарданд, акнун дар нури ҳақиқии худ паدید омаданд. Онҳо аз ҷумлаи аввалин касоне буданд, ки масҳарои ноумедшудагонро карданд, онҳое ки бо сидқ барои зуҳури Исо орзуманд буданд ва онро дӯст медоштанд. Ин саҳттарин озмоиши Худо хислатҳои ҳақиқии он касонро ошкор намуд, ки дар соати озмоиш бо инкор кардани имони худ аз масъулият ва доғи нанг сарпечӣ мекарданд.»

Онҳое ки ноумед шуда буданд, дар торикӣ вогузошта нашуданд; зеро хангоми ҷустуҷӯи давраҳои нубувват бо дуоҳои ҷиддӣ, хато ошкор гардид — ҳамон хатои ягона — ва пайгирии қалами нубувват аз миёни вақти таъхир то поён расид. Дар интизории шодмонии омадани Масеҳ, таъхири зоҳирии рӯё ба эътибор гирифта нашуда буд, ва ин ҳайрати ғамангезу пешбинӣ-ношудае гардид. Бо вучуди ин, ҳуди ҳамин озмоиш барои ошкор сохтан ва қувват бахшидани имондорони самимӣ ба ростӣ бисёр зарур буд. Вақти таъхир бисёр зарур буд. Он на танҳо бояд ду табақаро ошкор месохт ва ба инкишофи хислатҳои онҳо оғоз менамуд, хислатҳое ки дар таърихи Нидои Нимашаб то баста шудани дар намоён мегардиданд, балки ҳамчунин барои қувват бахшидани онҳое зарур буд, ки дар ин масъала ба ҷониби дуруст мебаромаданд. Шумо наметавонед вақти таъхирро аз Нидои Нимашаб ё баста шудани дар ҷудо кунед.

Вақте ки шумо Нидои Нисфишабиро инкор мекунед, шумо ҳамон таърихро инкор мекунед. Нидои Нисфишабӣ танҳо паёми Самуэл Сноу дар ҷамъомади хаймагии Эксетер нест; он таҷрибаи замони таъхир аст. Маҳз ба ҳамин ҷо Худованд роҳнамоӣ мекард. Мо аз оянда чизе надорем, ки битарсем, магар он гоҳе ки роҳнамоии Худовандро дар таърихи гузаштаи худ фаромӯш кунем — ин таърихи замони таъхир ва Нидои Нисфишабӣ, ки дар он Ё Инчили Ҷовидониро дар Таърихи Миллерӣ ба авҷи худ мерасонад ва ду табақаи ибодаткунандагонро ба вучуд меоварад.

Навиштаҳои Аввал, сах. 74: «Дидам, ки чадвали соли 1843 бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд, ва он набояд тағйир дода шавад; ки рақамҳо ҳамон тавре буданд, ки Ё меҳост; ки дасти Ё бар он буд ва хатогиро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон дошт, то ҳеҷ кас онро дида натавонад, то даме ки дасти Ё бардошта шуд.»

Сирри беқонуниятӣ ва раванди имтиҳон

Агар мо вақт медоштем, метавонистем дар бораи сирри шарорат сухан ронем. Сирри шарорат метавонад бештар аз як таърифи дуруст дошта бошад, аммо дар ин ҷо он ба кори Шайтон ишора мекунад, ки бадириро бо неқӣ, ростиро бо хатогӣ дар таърихҳои муқаддасе, ки дар онҳо Худованд қавми Худро меозмояд, меомезад. Дар таърихҳои муқаддаси Навиштаҷот, ки дар онҳо Худованд қавми Худро ба раванди озмоиш меоварад, шумо ҳамеша сирри шароратро хоҳед дид — фаъолияти Шайтонро дар омехтани ростӣ бо хатогӣ. Вақте ки мардум ба ин нуқтаи озмоиш мерасанд, сирри шарорат масъалаҳои тира қардаст.

Ҳангоме ки вақти озмоиши Нӯх фаро расид, Китоби Муқаддас ба мо мегӯяд, ки пеш аз он насли Шайтон бо насли Худо омехта шуда буд. Маҳз ҳамин сабаб шуд, ки сирри шарорат дар замони Нӯх ба қамол расид, ва дар китоби Ҳастӣ чунин баён шудааст: писарони Худо духтарони одамонро ба занӣ гирифтанд — омехташавии ду насл, сирри шарорате, ки пеш аз озмоиши Нӯх меояд.

Дар озмоиши Мӯсо ва Баҳри Сурх, Навиштаҳо баён мекунанд, ки ҷӣ гуна Исроил, ки дар Баҳри Сурх ва дар Сино озмуда мешуд, баъд аз он ки он ҷо муддати дароз буд, аз таълимоти Миср фосид гардида буд. Ин сирри шарорат буд — зери таъсири таълимоти шайтонӣ қарор гирифтанд.

Дар замони яҳудиён, маҳз таълимоти юнонӣ роҳро барои он омода сохтанд, ки Синедриён раванди имтиҳони онҳоро рад намояд.

Дар таърихи миллеритӣ, миллеритиён дар калисоҳои протестантӣ тоза аз зерӣ нуфузи 1260-солаи папагӣ берун омада буданд, ки он насли покро бо насли нопок олуида сохта, сирри бадқирдориро ба вуҷуд овард, ки пеш аз озмоиши Таърихи Миллеритӣ омада буд.

Ин аст сирри шарорат, ки ҳамеша ҳозир аст.

Агар шумо биомӯзед, ки сирри шарорат ҷӣ гуна амал мекунад, ба китоби «Патриархҳо ва анбиё», боби аввал, мурочиат кунед. Хоҳар Уайт ба мо мегӯяд, ки Шайтон ҷӣ гуна сирри шароратро дар Осмон ба анҷом расонид. Дар Осмон озмоише мебоист баргузор гардад, то маълум шавад, ки кадом фариштагон боқӣ мемонанд ва кадомашон дур қарда хоҳанд шуд; ва Шайтон сирри шароратро маҳз дар ҳамон ҷо, дар Осмон, пеш аз он раванди озмоиш ба анҷом мерасонид.

Шайтон ин қорро бо роҳи андохтани шак, боло гузоштани қаломӣ худ аз Қаломӣ Худо ва, муҳимтар аз ҳама, бо он ки дигаронро водор мекард таълимоти дурӯғини ӯро баён намоянд, анҷом дод — фаъолияти бисёр шарирона. Ё дар зехни ту шак мегузошт, ва баъд ту берун рафта, он шакро ба гурӯҳе баён мекардӣ. Агар қасе аз он шак шикоят мекард, аз ту шикоят

мекард, на аз ӯ.

Чанде пеш як пастор дар Спокан, Вашингтон, дар бораи *Early Writings*, саҳифаи 74, чунин изҳори назар кард: «Ман ба луғати давраи замони Эллен Уайт, яъне ба Webster's Dictionary, мурочиат кардам, ва figures ҳеҷ маъное вобаста ба арифметика надорад». Аксари одамоне, ки ин суханро мешуниданд, онро тафтиш намекарданд ва ба ӯ бовар мекарданд. Ҳадди ақал, он пастор дар бораи он ки figures дар ин порча чиро ифода мекунад, шубҳа мекошт; дар асл, ӯ дурӯғ мегуфт. *Webster's 1828 Dictionary* мегӯяд: FIGURE, n. Дар арифметика, аломате, ки ададҳо ифода мекунад, монанди 2, 7, 9.

Ӯ шубҳа изҳор мекард ва он кореро ба ҷо меовард, ки ҳамчун асрори шарорат тасвир шудааст. Ӯ барои адвентистҳо, агар онҳо хоҳиши дидан дошта бошанд, ошкор месохт, ки дар ин давраи таърихи замин шумо бояд ҳақиқатро барои худатон дарк намоед ва ба одамоне гӯш надихед; зеро, «... зеро асрори шарорат аллакай амал мекунад: ...»

Навиштаҳои Аввал, саҳ. 74: «... ки рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки Ӯ меҳост, ва дасти Ӯ бар болои онҳо буд ва иштибоҳеро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон мекард, то ҳеҷ кас онро набинад, то он даме ки дасти Ӯ бардошта шуд.»

Ин иштибоҳан ба самти дигар бурдан аст, ва илоҳиётшиносон бисёр вақт чунин мекунанд. Агар шумо хоҳед бифаҳмед, ки як калима дар Китоби Муқаддас ё дар Рӯҳи Нубувват чӣ маъно дорад, нахуст ба луғатҳо назар намекунед; шумо ба набӣ мурочиат мекунед. Масалан, Дониёл дар Дониёл 8:11 калимаи ибронии gum-ро истифода мебарад, ки ба сурати «гирифта шуд» тарҷума шудааст. Мардум гумон мекунанд, ки он маънои «дур карда шуд»-ро дорад, аммо Дониёл gum-ро панҷ бори дигари дигар низ истифода мебарад, ва он ҳеҷ гоҳ маънои «гирифтани» ё «дур кардани»-ро надорад, балки маънои «боло бардоштан ва сарафроз гардондани»-ро медиҳад. Пас, пиндоштани ки gum дар Дониёл 8:11 маънои «дур кардани»-ро дорад, пайравӣ аз анъана аст, на аз он тарзе ки Дониёл ин калимаро истифода бурдааст.

Ҳамчунин, оид ба Эллен Уайт: агар шумо хоҳед даъво кунед, ки дар «Навиштаҳои Аввал», саҳ. 74, калимаи «figures» маънои тасвирҳои хунарӣ ё графикаро дорад, мумкин аст бигӯед: «Луғате, ки дар замони Эллен Уайт вучуд дошт, намегӯяд, ки figures маънои арифметикаро дорад», бо тақия бар он ки аксари одамон инро намесанҷанд. Аммо агар онҳо месанҷиданд, дармеёфтанд, ки figures воқеан маънои арифметикаро дорад.

Аммо аввалин ҷойе, ки шумо ба он мурочиат мекунед, худ Эллен Уайт аст: ӯ аз figures чӣ маъно дорад? Дар Early Writings, саҳифаи 74, ӯ мегӯяд: «Дасти Ӯ бар рӯи баъзе хатое дар баъзе аз рақамҳо буд ва онро пинҳон мекард», ва дар саҳифаи 236 ӯ мегӯяд: «Дасти Ӯ хатое дар ҳисоб кардани давраҳои нубувватиро пӯшонд». Паёмбарзан муайян месозад, ки истилоҳи ӯ, figures, ба давраҳои нубувватӣ ишора мекунад — яъне ба ҳисобу рақам, на ба тасвир ё нақшу нигор.

Пас, Худованд дасти Худро бар чӣ ниғаҳ дошт? Ӯ дасти Худро бар як иштибоҳ дар ҳисоб кардани давраҳои нубувватӣ — рақамҳо — ниғаҳ дошт.

Тасдиқи Эллен Уайт нисбат ба 2520

Ин аст нуктаи асосӣ. Бисёриҳо ҳамон паёмеро пешниҳод мекунанд, ки мо низ мекунем, ва ман онҳоро дастгирӣ менамоям. Аммо вақте сухан дар бораи 2520 ва ин меравад, ки оё Эллен Уайт онро пешгӯии саҳеҳ мешуморид, ин аст далел — ин аст исбот ва аз ҳамин ҷо бояд оғоз кард. Ҳамаи далелҳои дигар низ мӯътабар ва дурустанд, аммо ин нуктаи оғоз аст.

Дар «Навиштаҳои Аввал», саҳифаи 74, он ҷо ки гуфта мешавад, ки Худованд дасти Худро бар болои иштибоҳе дар баъзе аз рақамҳо нигоҳ дошт, вай дар ҳамон китоб, дар саҳифаи 236, маънои онро чунин муайян мекунад: «Ман дидам, ки қавми Худо бо шодмонӣ дар интизорӣ буданд ва ба Худованди худ менигаристанд. Аммо Худо қасд дошт онҳоро бисанҷад». Ё дар бораи Замони Таъхир, ноумедии аввал, сухан мегӯяд.

Вай дар бораи Ноумедии 22 октябри соли 1844 сухан намегӯяд, зеро дар он ҷо низ онҳоро имтиҳон хоҳанд кард; балки дар ин ҷо вай дар бораи вақти таъхир сухан мегӯяд: «Худо қасд дошт онҳоро имтиҳон кунад». «Дасти Ё иштибоҳеро дар ҳисоби давраҳои нубувватӣ пӯшонид». Чӣ гуна Ё меҳост онҳоро ба воситаи вақти таъхир имтиҳон кунад? Бо он ки дасти Худро бар фаҳмиши онҳо аз давраҳои нубувватӣ нигоҳ дорад. Барои оянда шумо ҳеҷ чизе надоред, ки аз он битарсед, ҷуз он ки фаромӯш кунем, ки Худованд дар гузашта чӣ гуна моро роҳбарӣ кардааст, дар таърихи миллериҳо ва таълимоти Ё.

Ин давраҳои нубувватӣ ҳамон таълимоте мебошанд, ки вақти таъхирро ба вучуд оварданд. «Дасти Ё иштибоҳеро дар ҳисоб кардани давраҳои нубувватӣ пӯшонид. Онҳое ки интизори Худованди худ буданд, ин иштибохро дарнаёфтанд», — як иштибоҳ, — «ва донишмандтарин мардоне низ, ки ба он вақт муқобил буданд, натавонистанд онро бубинанд. Худо қасд дошт, ки қавми Ё ба ноумедӣ рӯ ба рӯ шаванд. Вақт гузашт, ва онҳое ки бо интизори шодмононаи Начотдихандаи худ менигаристанд, ғамгин ва дилшикаста шуданд, дар ҳоле ки онҳое ки зоҳир шудани Исоро дӯст намедоштанд, балки паёмро аз тарс пазируфта буданд, шод шуданд, ки Ё дар вақти интизоршуда наомад. Ётирофи онҳо ба дил таъсир нарасонда буд ва ҳаётро пок накарда буд. Гузаштани вақт ба ҳубӣ ҳисоб шуда буд, то чунин дилҳоро ошкор созад. Онҳо аввалин касоне буданд, ки рӯй гардониданд ва он ғамгиншудагони ноумедро, ки дар ҳақиқат зоҳир шудани Начотдихандаи худро дӯст медоштанд, масҳара карданд. Ман ҳикмати Худоро дар он дидам, ки қавми Худро меозмояд ва ба онҳо имтиҳони дақиқе медиҳад, то онҳоеро ошкор созад, ки дар соати озмоиш ақиб хоҳанд кашид ва боз хоҳанд гашт.

Исо ва тамоми лашкари осмонӣ бар онҳое, ки бо интизори ширин орзуи дидани Ёро доштанд, ки ҷонҳояшон Ёро дӯст медошт, бо ҳамдардӣ ва муҳаббат менигаристанд. Фариштагон гирди онҳо парвоз мекарданд, то онҳоро дар соати озмоишашон қувват бахшанд. Онҳое ки қабул кардани паёми осмониро сарфи назар карда буданд, дар торикӣ вогузошта шуданд, ва ғазаби Худо бар зидди онҳо барангехта шуд, зеро нуре, ки Ё аз осмон ба онҳо фиристода буд, қабул накарданд. Он содиқони ноумедшуда, ки наметавонистанд дарк кунанд, ки чаро Худовандашон наомад, дар торикӣ вогузошта нашуданд. Боз онҳо ба Китобҳои Муқаддаси худ роҳнамоӣ карда шуданд, то давраҳои нубувватиро бичӯянд. Дасти

Худованд аз рақамҳо бардошта шуд, ва хато — ягона хато — шарҳ дода шуд.

Дар ин ҷо ӯ хатогиро дар рақамҳои Чадвали соли 1843 шарҳ медиҳад, ва ӯ аллакай муайян кардааст, ки ин рақамҳо давраҳои пешгӯиро ифода меkunанд. «Онҳо диданд, ки давраҳои пешгӯӣ то соли 1844 мерасиданд, ва ҳамон далелҳое, ки онҳо барои нишон додани он пешниҳод карда буданд, ки давраҳои пешгӯӣ дар соли 1843 ба анҷом мерасанд, исбот мекарданд, ки онҳо дар соли 1844 ба поён хоҳанд расид». Поёни баҳс! Эллен Уайт мӯҳри тасдиқи худро бар 2520 мегузорад.

Дар чадвали соли 1843 танҳо се давраи нубувватӣ мавҷуд буданд, ки онҳо мефаҳмиданд дар соли 1843 ба анҷом мерасанд: 1335, 2520 ва 2300. Худо дасти Худро бар иштибоҳе дар баъзе аз рақамҳо — давраҳои нубувватӣ дар ин Чадвал — нигоҳ дошта буд, то замоне ки дасти ӯ бардошта шуд. Вақте ки ӯ дасти Худро бардошт, мунтазирони вафодор роҳнамоӣ ёфтанд, ки боз давраҳои нубувватиро омӯзанд, ва дарёфтанд, ки ҳамон далеле, ки онҳоро ба эълон кардани он бурда буд, ки давраҳои нубувватӣ дар соли 1843 хотима меёбанд, акнун маълум гардид, ки исбот мекунад дутои онҳо дар соли 1844 ба анҷом расидаанд.

1335 аз соли 508 оғоз ёфта, дар соли 1843 ба анҷом мерасад. 2520 аз соли 677 то милод оғоз меёбад ва аз пуррагии сол таъсир мегирад. Пешравон гумон мекарданд, ки он дар соли 1843 ба анҷом мерасад, аммо баъдтар дарк карданд, ки ҳамон далелҳое, ки онҳоро ба пешгӯии соли 1843 оварда буданд, исбот менамуданд, ки пешгӯии 2520 дар соли 1844 ба анҷом расидааст. Пешгӯии 2300 аз соли 457 то милод оғоз меёбад, ва онҳо гумон мекарданд, ки он дар соли 1843 ба анҷом мерасад, аммо баъд аз ноумедӣ, тавассути омӯзиши давраҳои нубувватӣ, дарёфтанд, ки он дар соли 1844 ба анҷом мерасад.

Танҳо се пешгӯие ҳастанд, ки онҳо пешгӯӣ карда буданд, то дар соли 1843 ба анҷом расанд, ва яке аз онҳо воқеан чунин мешавад: 1335. Ин пешгӯӣ он нест, ки Худованд дасти Худро бар он нигоҳ дошта буд. Он таърихи миллериҷиёро аз Замони Таъхир, тавассути Нидои Нимашаб, то 22 октябри соли 1844 муайян мекунад.

Дар муаррифии дирӯза, мо бо ин иқтибос аз Эллен Уайт анҷом додем: «Хушо чашмоне ки он чизҳоро, ки дар солҳои 1843 ва 1844 дида шуданд, диданд». Ин «Хушо касест, ки ба соли 1843 меояд». Дар банди баъдӣ, ӯ мегӯяд: «Паём дода шуд. Ва дар такрор кардани паём ҳеҷ таъхире набояд бошад, зеро аломатҳои замон иҷро шуда истодаанд; қори хотимаӣ бояд анҷом дода шавад. Қори бузурге дар муддати кӯтоҳ анҷом хоҳад ёфт. Ба зудӣ бо таъйини Худо паёме дода хоҳад шуд, ки ба нидои баланд табдил хоҳад ёфт. Он гоҳ Дониёл дар қисмати худ хоҳад истод, то шаҳодати худро диҳад». Manuscript Releases, ҷилди 21, 437.

Дониёл, ки дар қуръаи худ меистад, ояти 13-уми Дониёл 12 мебошад. «Хушо чашмоне, ки чизҳоро диданд, ки дар солҳои 1843 ва 1844 дида шуданд», ояти 12 мебошад. Эллен Уайт дар бораи Дониёл 12:12–13 тафсири илоҳӣ медиҳад ва мегӯяд, ки ин оятҳо на дар бораи пешгӯии замонӣ, балки дар бораи таҷрибае ҳастанд, ки солҳои 1843 ва 1844-ро дар бар мегирад ва аз нофаҳмии соли 1843 ба вучуд омада, вақти таъхирро ба миён меорад. Вақте ки вақти таъхир фаро мерасад, «хушо касе ки мунтазир мешавад». Ҳарчанд рӯйе ба таъхир афтад, онро интизор бош. Хушо он касе, ки аз Вақти Таъхир то баста шудани дар faithfully

мунтазир мемонад. Он чизе ки содиқон дар солҳои 1843 ва 1844 мебинанд, баракатест, ки ўро ба Қудси Ақдас дохил мекунад.

Пешгўии 1335 дар соли 1843 ба поён расид ва омадани Нидои Нисфишабро нишон дод. Давраҳои пешгўии 2520 ва 2300 дар соли 1844 ба анҷом мерасанд. Эллен Уайт мегўяд, ки ҳамон далеле, ки онҳоро водор сохт эълон кунанд, ки 2520, 2300 ва 1335 дар соли 1843 ба поён расидаанд, баъдан чунин эътироф шуд, ки исбот мекунад онҳо дар соли 1844 ба анҷом хоҳанд расид.

Нур аз Каломи Худо бар мавқеи онҳо дурахшид, ва онҳо вақти дарангро дарёфтанд: «Гарчи он [рўъё] даранг кунад, онро мунтазир бош». Дар муҳаббати худ ба омадани наздики Масеҳ, онҳо даранг кардани рўёро нодида гирифта буданд, ки он барои ошкор сохтани мунтазирони ҳақиқӣ муқаррар шуда буд. Боз онҳо як нуқтаи вақт доштанд. Аммо ман дидам, ки бисёре аз онҳо наметавонистанд аз ноумедии шадиди худ боло бархезанд, то он дараҷаи ғайрат ва қувватеро соҳиб шаванд, ки имони онҳоро дар соли 1843 фарқманд сохта буд.

Шайтон ва фариштагони ў бар онҳо ғолиб омаданд, ва онҳое ки паёмро қабул намекарданд, худро барои доварии дурбинона ва хирадмандии худ, ки он чиро, ба гуфти ҳудашон, фиреб буд, напазируфтанд, табрик мегуфтанд. Онҳо дарк намекарданд, ки машварати Худоро бар зидди худ рад менамоянд ва дар иттиҳод бо Шайтон ва фариштагони ў амал мекунанд, то қавми Худоро, ки паёми аз осмон фиристодашударо дар амал зиндагӣ мекарданд, саргардон созанд.

Дар ин таърих ду гурӯҳи ибодаткунандагон вучуд доранд. Гурӯҳи бевафо мунтазиронро масҳара мекунад, аммо мунтазирон боз ба давраҳои нубувватӣ роҳнамоӣ мешаванд ва ба фаҳмидани он меоянд, ки ҳамон далеле, ки онҳоро ба муайян кардани анҷоми 2520 ва 2300 дар соли 1843 бурда буд, исбот мекард, ки онҳо дар соли 1844 ба поён расидаанд.

Ҳарчанд мунтазирон инро дарк карда буданд, онҳо мисли пеш аз нахустин ноумедӣ барои Худованд он қадар дар шўъла набуданд. Онҳо бо паёми Нидои Нимишаб аз нав аланга хоҳанд гирифт. Мунтазирон аллақай соли 1844-ро, ки анҷоми нубувватҳост, пеш аз Нидои Нимишаб фаҳмида буданд.

Паёми Нидои Нимашаб ба мунтазирон имкон дод, ки 22 октябри соли 1844-ро муайян кунанд. Бо ин маълумот, сухан танҳо дар бораи ягон вақти номуайян дар соли 1844 намерафт; балки маҳз ҳамин рӯз буд, ва ҳамин ба паём қудрат бахшид.

Оё шумо ин равандро мебинед? Таълимоте, ки ин таҷрибаро ба вучуд меоранд, се пешгўӣ мебошанд: 1335, 2300 ва 2520.

Пас аз дарк кардани ин, онҳо ба эълон кардан оғоз намуданд: «Аз Бобил берун оед». Ин Паёми Фариштаи Дуюм аст.

Бигзор равшан бошад: дар вақти таъхир чӣ ба анҷом мерасад? Истифодаи Қадвали соли 1843. Онҳо ин Қадвалро як сў гузоштанд, зеро акнун мефаҳмиданд, ки Худованд дар соли 1844 меояд, дар ҳоле ки дар Қадвал соли 1843 гуфта мешуд. Пас, онҳо Қадвалро барои

таърихи Паёми Фариштаи Дуюм як сӯ гузоштанд.

Дар таърихи Фариштаи Дуюм паёми онҳо чӣ мешавад? Параграфи охир инро шарҳ медиҳад.

Имонони ин паём дар калисоҳо зери фишор қарор доштанд. Барои муддате онҳое, ки ин паёмро қабул намекарданд, ба сабаби тарс аз он боздошта мешуданд, ки эҳсосоти дили худро ба амал бароранд; аммо гузаштани вақт эҳсосоти ҳақиқии онҳоро ошкор кард. Онҳо мехостанд он шаҳодатеро хомӯш созанд, ки мунтазирон худро маҷбур меёфтанд онро баён намоянд, яъне ин ки давраҳои нубувватӣ то соли 1844 тӯл мекашиданд.

Кадам давраҳои нубувватӣ? 2520 ва 2300. Ин паёми онҳо дар ин таърих аст. Акнун онҳо мегӯянд: «Мо фаҳмидем! Ин нубувватҳо то соли 1844 тӯл мекашанд». Паёми онҳо дар таърихи Нидои Нисфишаб нубувватҳои 2520 ва 2300-сола мебошад.

«Муддате онҳое ки паёмро қабул кардан намехостанд, аз тарс нигоҳ дошта мешуданд, то эҳсосоти дилҳои худро ба амал набароранд; вале гузаштани вақт эҳсосоти ҳақиқии онҳоро ошкор кард. Онҳо мехостанд он шаҳодатеро хомӯш созанд, ки интизоркунандагон худро маҷбур медонистанд онро баён кунанд, яъне ин ки давраҳои нубувватӣ то соли 1844 тӯл мекашиданд. Бо возеҳият мӯъминон иштибоҳи худро — иштибоҳи аҷиб — шарҳ медоданд ва сабабҳои меоварданд, ки чаро онҳо Худованди худро дар соли 1844 интизор буданд. Муҳолифони онҳо бар зидди далелҳои пуриқтидоре, ки пешниҳод шуда буданд, ҳеҷ бурҳоне оварда наметавонистанд. Бо вучуди ин, ҳашми калисоҳо аланга гирифт; онҳо қатъиян тасмим гирифтанд, ки ба далелҳо ғӯш надиханд ва шаҳодатро аз калисоҳо берун нигоҳ доранд, то дигарон онро нашунаванд.»

Вақте ки шумо 2520-ро дар иртибот бо 2300 рӯз пешниҳод мекунед, дар таърихи миллериш шуморо аз калисоҳо берун мекунанд, ва кӯшише ба амал меояд, то он паёмро хомӯш созанд.

Онҳое ки ҷуръат намекарданд, ки нуре, ки Худо ба онҳо дода буд, аз дигарон дарег доранд, аз калисоҳо берун карда шуданд; вале Исо бо онҳо буд, ва онҳо дар нури рӯи Ӯ шодмон буданд. Онҳо барои қабул кардани паёми фариштаи дуюм омода карда шуда буданд». Навиштаҳои Аввалин, 235–237.

Бидуни он ки ба баррасии 2520 ворид шавем, он чизе ки мо кӯшиш дорем нишон диҳем, ин аст, ки Эллен Уайт мӯҳри тасдиқи худро бар 2520 мегузорад. Агар шумо инро дида натавонед, ба шумо лозим аст дуо кунед, то Исо пардари аз ҷашмони шумо бардорад. Эллен Уайт гуфт, ки ҳамоно далелҳое, ки онҳоро ба пешгӯӣ кардани соли 1843 роҳнамоӣ карда буданд, баъдан дида шуданд, ки исбот менамоянд ин давраҳои пешгӯишуда дар соли 1844 ба анҷом расидаанд. Ӯ ҳамеша давраҳои пешгӯишуда, ё рақамҳоро, дар шакли ҷамъ муайян мекунад. Дар Ҷадвали 1843 танҳо се давраи пешгӯишуда ҳастанд, ки дар соли 1843 ба анҷом расида буданд.

Он чизе, ки дар соли 1843 ба поён мерасад, яъне 1335, барои дурустии дастурӣ, ҳадди ақал ду давраи нубувватиро талаб мекунад, то ӯ «рақамҳо» ва «давраҳои нубувватӣ» бигӯяд. Агар сето бошанд ва шумо якеро дур кунед, пас он дуе, ки ӯ тасдиқ мекунад, 2520 ва 2300

мебошанд, новобаста аз он ки ҳар каси дигар чӣ бигӯяд.

Дар ин таърих, аз ҷумла Ноумедии Бузурги адвентистҳо дар 22 октябри соли 1844, Худованд таҷрибаеро ба вучуд меовард, ки дар он онҳо аз калисоҳо берун карда мешуданд, то ки на бар таъсири одамон, балки бар Каломи Худо устувор биистанд. Онҳо ба он таҷриба ниёз доштанд, то имон дошта бошанд, ки бо Исои Масеҳ ба Қудси Қудсҳо ворид шаванд. Ў онҳоро комил мегардонид, то Инчили Ҷовидониро ба анҷом расонад.

Шаҳодати Пешқадамон: Ҷеймс Уайт ва Урия Смит

Баъдан, мо ду Пешво дорем: Ҷеймс Уайт ва Урия Смит. Инҳо шахсони асосие мебошанд, ки илоҳиётшиносони муосир ба онҳо истинод мекунанд, то иддао намоянд, ки Ҷеймс Уайт дар соли 1863 давраи 2520-ро рад кардааст ва Урия Смит онро дар навиштаҳои худ дар солҳои 1870-ум ва 1880-ум рад намудааст.

Мо ба соли 1844 ва андаке баъд аз он бозмегардем, то бубинем, ки чӣ гуна Ҷеймс Уайт ва Урия Смит ҳамин таърихи яксонеро, ки Эллен Уайт тоза баён кардааст, тавсиф менамоянд. Ў дар бораи давраҳои пешгӯйона, дар бораи он ки Худованд дасти Худро бармедорад ва иштибоҳ ошкор мегардад, сухан мегӯяд; ин ду Пионер низ ҳамчунин мегӯянд.

Эллен Уайт «2520» ё «ҳафт замон»-ро намегӯяд, аммо Урия Смит ва Ҷеймс Уайт мегӯянд. Онҳо ба таври равшан нишон медиҳанд, ки давраҳои нубувватие, ки дар ин таърих эътироф шудаанд, 2520 ва 2300 буданд.

Ҷеймс Уайт, Review and Herald, чилди 1, 9 июли соли 1851: «Эътирозкунандае мегӯяд: “Ман бовар надорам, ки нидои нисфи шаб то ҳанӯз дода шуда бошад.” Мо низ бовар надорем, ки нидои нисфи шаб аз ҷониби мо шунида шудааст, ё ин ки ҳаргиз шунида хоҳад шуд. Нидои Матто 25:6, “Инак, домод меояд”, дар таърихи издивоҷи шарқӣ ҷой дорад. Аммо ин ки нидое дода шуд ва дар тирамоҳи соли 1844 аз ҷониби тамоми ҷамоати адвентистон ба таври комил пазируфта гардид, ки бо нидои нисфи шаби масал хуб муқоиса мешавад, набояд аз ҷониби онҳое инкор карда шавад, ки дар он таҷрибае доштанд.»

Ҷеймс Уайт ба воқеияте мепардозад, ки дар он одамон Нидои Нисфи Шабро рад мекунанд ва аз роҳ меафтанд. Ў ба ин посух медиҳад ва ин воқеаро баррасӣ хоҳад кард.

«Ин дар вақти дуруст омад. Нидои масал фавран пас аз таъхир ва пас аз хоболудӣ ва хобидан садо дод. Ин пас аз таъхири мо, баъди он ки ноумед шуда будем, ба амал омад ва дар ҳоле ки дар вазъи қарахтӣ будем, ба ғӯши мо расид. Он нидо даҳ боқираро бедор кард ва онҳоро ба тартиб додани ҷароғҳояшон водошт. Ин, ки бо қудрати Рӯҳ ҳамроҳ буд, қавми Advent-ро барангехт ва онҳоро водошт, ки Китоби Муқаддасро мисли ҳаргиз пеш аз он ҷустуҷӯ кунанд ва худро ва дороии дунявии худро қомилан ба Худованд тақдис намоянд. Онҳое ки нидо медоданд, ки Худованд дар моҳи ҳафтуми соли 1844 хоҳад омад, равшан медиданд, ки давраҳои нубувватӣ то ҳамагон вақт мерасанд; бинобар ин, далеле ки аз он давраҳо барои исботи он оварда шуда буд, ки Advent дар соли 1843 хоҳад буд, исбот мекард, ки он дар соли 1844 хоҳад буд. Он гоҳ мо хатое дар он тарзи

ҳисоб дидем, ки 2300 рӯзро дар соли 1843 ба поён мерасонд. Ҳеч яке аз онҳое ки бар зидди Advent менавиштанд, онро надиданд. Дасти Иноят — бо ҳарфи калони «И» — он хаторо — ба шакли танҳо — пӯшонида буд, то вақте ки замони дида шудани он фаро расид. Хато дар он буд, ки аз 2300, 457 соли пурра гирифта мешуд ва 1843 боқӣ мемонд, бе он ки ба ҳиссаи соли 457 то милод, ки хангоми содир шудани амрнома гузашта буд ва аз он 70 ҳафта ҳисоб карда мешавад, ҳеч эътиное карда шавад.»

«Зехни мо ба ҳамон нуқтаи вақт [1843] равона гардид, аз он ҷиҳат ки, агар давраҳои гуногуни нубувватиро аз он солҳое ҳисоб кунем, ки беҳтарин хронологҳо анҷом ёфтани он воқеаҳоро — ки бояд оғози онҳоро муайян мекарданд — ба онҳо нисбат медиҳанд, ҳамаи онҳо гӯё дар ҳамон сол ба поён мерасиданд.»

Акнун ӯ ба мо давраҳои нубувватиро мегӯяд, ки онҳо гумон мекарданд дар соли 1843 ба поён мерасанд.

«Аммо ин танҳо зоҳиран чунин буд». Танҳо зоҳиран чунин менамуд, ки онҳо дар соли 1843 ба анҷом расидаанд. Онҳо хоҳанд фаҳмид, ки онҳо дар соли 1844 ба анҷом расидаанд.

«Мо «ҳафт замон», ё 2520 солро, аз асирии Манашше ҳисоб мекунем, ки он, бо ҳамраӣи бузург, аз ҷониби хронологҳо ба соли 677 то милод нисбат дода шудааст». Инҳо ҳамон давраҳои нубувватӣ буданд, ки онҳо бо онҳо сарукор доштанд. «Ин сана ягона санаест, ки мо ҳамеша аз он барои оғози ин давра ҳисоб кардаем; ва бо тарҳ кардани 677 то милод аз 2520 сол, соли 1843 милодӣ боқӣ мемонад. Аммо мо пай набурда будем, ки, чун барои такмил шудани 2520 сол 677 соли пурраи то милод ва 1843 соли пурраи милодӣ лозим меомад, ин ҳамчунин моро водор мекард, ки ин давраро ба ҳамон андозае ба дохили соли 1844 тамдид намоем, ки он шояд баъд аз оғози соли 677 то милод оғоз ёфта бошад».

Давраҳои нубувватие ки дар он «дасти Инояти илоҳӣ дасти ӯро бар сари иштибоҳ нигоҳ дошт», 2520-ро дар бар мегирифтанд.

Урия Смит: «Чун замон аз соли 1843 гузашт, бисёриҳо ба ҷустуҷӯи сабабҳои ноумедии худ нисбат ба соли наҷоти интизорашон пардохтанд. Он гоҳ маълум гардид, ки агар ҳамаи давраҳои нубувватиро аз солҳои пеш аз милод оғозшуда ҳисоб кунем, ки мо ҳамеша оғози онҳоро ба онҳо нисбат меоддем, онҳо, ҳатто бар фарзияи он ки хронологияи мо ва таърихи оғози онҳо дуруст бошад, то замоне дар дохили соли 1844 ба анҷом намерасиданд. Ҳамин тавр, аз ҷумлаи ҳафт замон, ё 2520 сол, ки аз соли 677 пеш аз милод оғоз меёбад, — юбилеи бузург, ё 2450 сол [ки на дар ҷадвали 1843 ва на дар ҷадвали 1850 нишон дода нашудааст.], ки аз соли 607 пеш аз милод оғоз меёбад, — ва 2300 соли Дониёл, ки аз соли 457 пеш аз милод оғоз меёбад, — азбаски порчае аз ҳар яке аз он солҳо, ки давраҳои нубувватӣ мутаносибан аз онҳо таърихгузорӣ шуда буданд, пеш аз вуқӯи рӯйдодҳои гуногуне, ки оғози онҳоро нишон медоданд, гузашта буд, лозим меомад, ки онҳо ба ҳамон андоза ба соли 1844 тӯл кашанд, ки мутаносибан пас аз оғози солҳои пеш аз милоде, ки аз онҳо ҳар яке алоҳида ҳисоб карда мешавад, оғоз ёфта буданд, то ё шумораи солҳои ҳар яке пурра шавад, ё дурустии хронологияи мо санҷида гардад. Аммо барои муайян кардани вақт дар он солҳои пеш аз милод, ки дар онҳо он

давраҳои гуногун оғоз ёфта буданд, ҳеч роҳнамо вучуд надошт; ва бинобар ин, вақти анҷоми онҳо дар соли хотимавиашонро наметавон дақиқ муайян кард.»

Урия Смит ва Ўйемс Уайт ҳар ду шаҳодат медиҳанд, ки давраҳои нубувватие, ки эътироф мешуданд, ки дар соли 1844 ба анҷом мерасанд, 2520 ва 2300 сол буданд, бо истифода аз ҳамаи ибораҳои ки Эллен Уайт дар «Навиштаҳои Аввал», саҳифаи 236 ва баъдӣ, ба кор бурдааст.

Занҷири Ҳақиқат: Нуқтаҳои ибтидоии Уилям Миллер

Навиштаҳои Аввал, саҳифаи 230: «Худо фариштаи Худо» — фаришта Цабраилро — «фиристонд, то бар дили як кишоварз таъсир расонад» — Уилям Миллер — «ки ба Китоби Муқаддас имон надошт, то ӯро ба ҷустуҷӯи нубувватҳо раҳнамун созад. Фариштагони Худо борҳо ба назди он баргузида омада, зехни ӯро ҳидоят мекарданд ва нубувватҳоеро, ки ҳамеша барои қавми Худо торик буданд, бар фаҳми ӯ мекушоданд. Оғози занҷири ҳақиқат ба ӯ дода шуд, ва ӯ роҳнамоӣ ёфт, ки ҳалқа пас аз ҳалқаро ҷӯяд, то он даме ки бо ҳайрат ва ситоиш ба Қаломи Худо назар афканд. Ӯ дар он ҷо занҷири комили ҳақиқатро дид. Он Қаломе, ки вай онро ғайриилҳомӣ пиндошта буд, акнун пеши назари ӯ дар ҳусн ва ҷалолӣ худ кушода шуд. Ӯ дид, ки як қисми Навиштаҳо қисми дигарро шарҳ медиҳад»,

Цабраил ба ӯ он усулро нишон дод, ки мо онро «иктибосоварии исботӣ» меномем: сатр бар сатр, ин ҷо андак ва он ҷо андак.

Цабраил ба ӯ оғози силсилаи ҳақиқат ва тарзи истинод овардан аз Навиштаҳоро дод.

Уилям Миллер, Advent Review and Sabbath Herald, 18 апрели соли 1854: «Аз тадқиқи минбаъдаи Навиштаҳо ба чунин хулоса омадам, ки ҳафт замони ҳукмронии ғайрияхудиён бояд аз он вақт оғоз ёбад, ки яҳудиён ҳангоми асорати Менаше аз як миллати мустақил будан бозмонданд, ки беҳтарин аҳли хронология онро ба соли 677 то милод нисбат медоданд; ва 2300 рӯз бо ҳафтод ҳафта оғоз ёфтааст, ки беҳтарин аҳли хронология оғози онро аз соли 457 то милод таъйин мекарданд; ва 1335 рӯз, ки бо бардошта шудани қурбонии доимӣ ва барпо гардидани макрӯҳие, ки вайронӣ меоварад, [Дониёл 12:11] оғоз меёбад, бояд аз барпо шудани ҳукмронии папавӣ, пас аз бардошта шудани макрӯҳиёти бутпарастӣ, ҳисоб карда шаванд, ва ин, мувофиқи беҳтарин муаррихоне ки метавонистам ба онҳо муроҷиат намоям, бояд тахминан аз соли 508 таърихгузори карда шаванд».

Эллен Уайт мегӯяд, ки Цабраил ба Уилям Миллер оғози занҷири ҳақиқатро дод, ва худӣ Уилям Миллер шаҳодат медиҳад, ки се нуқтаи оғозе, ки ба ӯ дода шуданд, 508, 677 то милод ва 457 то милод мебошанд. Нуқтаҳои оғози ин нубувватҳоро, ки таърихи Нидои Нимашабро ба вучуд оварданд, фариштаи Цабраил ба ӯ дода буд.

Фиреби Охирин: Рад кардани Рӯҳи Нубувват

Паёмҳои интиҳобшуда, китоби 1, саҳифаи 48: «Шайтон ... пайваста чизҳои қалбакиро пеш мегузорад, то аз ҳақиқат дур созад. Фиреби тамоми охири Шайтон ин хоҳад буд,

ки шаҳодати Рӯҳи Худоро беасар гардонад». Фиреби охиринаи Шайтон нобуд сохтани Рӯҳи Нубувват аст.

Агар шумо ин ҳақиқатҳои бунёдиро рад кунед, шумо ҳамзамон Рӯҳи Нубувватро рад мекунед. Эллен Уайт тасдиқи худро бар 2520 мегузорад. 2520-ро рад кунед, ва шумо ҳам кӯдакро ва ҳам оби ифлоси ваннаро мепартосед.

«Шайтон ... пайваста бардурӯғро пеш меорад, то аз ҳақиқат дур созад. Фиреби охиринаи шайтон ҳамин хоҳад буд, ки шаҳодати Рӯҳи Худоро беасар гардонад. “Дар ҷое ки рӯё нест, мардум ҳалок мешаванд” (Масалҳо 29:18).» Вай дар бораи рад кардани Рӯҳи Нубувват сухан мегӯяд ва дар ин иртибот мегӯяд, ки агар шумо Рӯҳи Нубувватро рад кунед, дар ҷое ки рӯё нест, мардум ҳалок мешаванд. Рӯё чист? Агар шумо Рӯҳи Нубувватро рад кунед, он рӯёе, ки надоред, чист?

«Рӯёро бинавис ва онро бар лавҳаи равшан бикун, то ҳар кӣ онро меҳонад, битозад». Ҳабакқук 2:2 (KJV).

Агар шумо Рӯҳи Нубувватро рад кунед, шумо ҳатман Ҷадвали соли 1843-ро рад хоҳед кард; ва агар ин Ҷадвалро рад кунед, шумо Рӯҳи Нубувватро рад карда истодаед.

Шайтон ба таври ҳилагарона, бо роҳҳои гуногун ва тавассути василаҳои гуногун амал хоҳад кард, то эътимоди халқи бақияи Худоро ба шаҳодати ҳақиқӣ мутазалзил гардонад. Нисбат ба «Шаҳодатҳо» нафрате барангехта хоҳад шуд, ки шайтонӣ аст. Баъзан мо «шайтонӣ»-ро ҳамчун аъмоли даҳшатнок тасаввур мекунем, аммо дар «Патриархҳо ва Паёмбарон» ба мо гуфта мешавад, ки Шайтон бо талқин кардани шубҳаҳо амал мекунад. Ҳамлаи шайтонӣ бар зидди Рӯҳи Нубувват ва ин ҳақиқати бунёдӣ ҳамин аст. Ин кор ба воситаи одамоне сурат мегирад, ки мо бояд ба онҳо эътимод дошта бошем ва онҳо ҳамин шубҳаҳоро талқин мекунанд.

«Нисбат ба Шаҳодатҳо нафрате барангехта хоҳад шуд, ки шайтонӣ аст. Амалкардҳои Шайтон ин хоҳанд буд, ки имони калосоҳа ба онҳо ноустувор гардад, ва сабаби ин чунин аст: агар хушдорҳо, сарзанишҳо ва насиҳатҳои Рӯҳи Худо ба ҷо оварда шаванд, Шайтон наметавонад барои ворид кардани фиребҳои худ ва бастани ҷонҳо дар гумроҳиҳои худ чунин роҳи ҳамвору равшан дошта бошад». Selected Messages, book 1, 48.

Ҳангоме ки мо инро ба анҷом мерасонем, вақте ки хоҳар Уайт мегӯяд, ки мо барои оянда аз ҳеҷ чиз тарсе надорем, магар ин ки роҳнамоии Худовандро фаромӯш кунем, ман мегӯям, ки он роҳнамоии Худованд, ки ӯ дар бораи он сухан мегӯяд, ҳамон таърихест аз Замони Таъхир то дари баста — таърихе, ки бо истилоҳи «Нидои Нисфи Шаб» ифода шудааст. Мо барои оянда аз ҳеҷ чиз тарсе надорем, магар ин ки фаромӯш кунем, ки Худованд ҷӣ гуна моро дар таҷрибаи Нидои Нисфи Шаб роҳнамоӣ намуд, ва инчунин таълимотро, ки бо ин роҳнамоӣ алоқаманданд. Таълимоте, ки ин таҷрибаро ба вуҷуд оварданд, се пешгӯии замонӣ мебошанд, ки аз санаҳои оғоз меёбанд, ки фаришта Ҷабраил ба Вилиям Миллер дода буд. Мо барои оянда аз ҳеҷ чиз тарсе надорем, магар ин ки ин таълимотро, аз ҷумла 2520-ро, ки таҷрибаи Нидои Нисфи Шабро ба вуҷуд оварданд, фаромӯш кунем, ҷунон ки Худованд

Миллериёнро тавассути авчи Инчили Ҷовидонӣ роҳнамоӣ намуд.

Як чиз яқин аст: он Адвентистони рӯзи ҳафтум, ки зери байраки Шайтон мавқеъ мегиранд, пеш аз ҳама имони худро ба огоҳиҳо ва мазамматҳое, ки дар «Шаҳодатҳои Рӯҳи Худо» ҷой доранд, тарк хоҳанд кард.

Агар шумо Асосҳоро рад мекунед, шумо Рӯҳи Нубувватро рад мекунед. Агар Рӯҳи Нубувватро рад кунед, Асосҳоро рад мекунед. Онҳо бо ҳам меоянд. Дар ҷое ки Рӯҳи Нубувват нест, рӯё нест.

Даъват ба таҳдиси бештар ба Худо ва ба хизмати муқаддастар карда мешавад, ва минбаъд низ карда хоҳад шуд. Баъзе касоне ки ҳоло пешниҳодҳои шайтонро баён мекунанд, ба худ хоҳанд омад. Касоне ҳастанд, ки дар мавқеъҳои муҳими амонатдорӣ қарор доранд, аммо ҳақиқати барои ин замонро намефаҳманд. Ба онҳо бояд паём дода шавад. Агар онро бипазиранд, Масеҳ онҳоро хоҳад пазируфт ва онҳоро ҳамкорони Худ бо Худ хоҳад гардонид. Аммо агар аз шунидани ин паём сарпечӣ кунанд, онҳо зери парчами сиёҳи Мири Зулмот мавқеи худро хоҳанд гирифт.

Ба ман дастур дода шудааст, ки бигӯям: ҳақиқати гаронбаҳои барои ин замон ҳар чӣ бештар ва равшантар ба зеҳнҳои инсонӣ кушода мегардад. Ба маънои махсус, мардон ва занон бояд аз ҷисми Масеҳ бихӯранд ва хуни Ёро бинӯшанд. Дарки онҳо рушд хоҳад кард, зеро ҳақиқат қобили густариши доимист. Офаридгори илоҳии ҳақиқат бо онҳое, ки пайваста Ёро мешиносанд, ба муоширати наздиктар ва боз ҳам наздиктар хоҳад омад. Чун қавми Худо каломи Ёро ҳамчун нони осмонӣ қабул кунанд, хоҳанд донист, ки зухуроти Ё мисли субҳ муҳайё шудааст. Онҳо қуввати рӯҳонӣ хоҳанд гирифт, чунон ки ҷисм хангоми хӯрдани ғизо қуввати ҷисмонӣ мегирад.

Мо нақшаи Худовандро дар аз бандагии Миср берун овардани банӣ-Исроил ва онҳоро аз тариқи биёбон ба Канъон роҳнамун сохтани Ё, ҳатто ба нисф ҳам дарк намекунем.

«Вақте ки мо нурҳои илоҳиро, ки аз Инчил медурахшанд, ҷамъ меоварем, ба низоми яҳудӣ бо фаҳмиши равшантар назар хоҳем кард ва ҳақиқатҳои муҳими онро амиқтар кадр хоҳем намуд. Таҳқиқи мо дар бораи ҳақиқат ҳанӯз комил нест. Мо танҳо ҷанде аз шуоъҳои нурро ҷамъ овардаем. Онҳое ки ҳар рӯз шогирдони Калом нестанд, масъалаҳои низоми яҳудиро ҳал нахоҳанд кард. Онҳо ҳақиқатҳое, ки тавассути хизмати маъбад таълим дода шудаанд, дарк нахоҳанд намуд. Кори Худо аз фаҳмиши дунёвии нақшаи бузурги Ё боздошта мешавад. Ҳаёти оянда маънои он қонунҳоеро ошкор хоҳад сохт, ки Масеҳ, дар сутуни абр пӯшида, ба қавми Худ дода буд». Spalding and Magan, 305, 306.

Он адвентистоне ки аломати ҳайвонро қабул мекунанд ва зери парчами Шайтон меистанд, аввал Рӯҳи Нубувватро рад менамоянд.

Дар ин порча ду гурӯҳ ҳастанд: онҳое ки барои шинохтани Худованд пайваста пеш мераванд, пайваста ҷисми Ёро меҳӯранд ва хуни Ёро менӯшанд, ва пайваста Каломи Худоро меомӯзанд, ва онҳое ки чунин намекунанд. Тараққи ҳақиқат ба анҷом нарасидааст; онҳо дар бораи хизмати Мақдис суҳаноне хоҳанд гуфт, ки ҳанӯз гуфта нашудаанд. Онҳо тағйири тадбири илоҳиро дар замони Масеҳ таъкид хоҳанд кард, ки тағйирро дар замони

миллеритӣ пешнамоӣ мекунад ва ба сӯи он тадбире ишора менамояд, ки дар он Масеҳ аз Доварии мурдагон ба Доварии зиндагон мегузарад. Онҳо дар бораи Макдис ва дар бораи он ки Худованд ҳаракатҳои Худро дар ин тағйироти тадбирҳо бо рехтани Рӯҳи Худ аломатгузори мекунад, суханоне хоҳанд гуфт.

Якчанд иқтибоси дигар, ва мо қариб ба анҷом расидем.

Онҳое аз Адвентистони рӯзи ҳафтум, ки Нидои Нимашабро рад мекунанд, аз роҳ меафтанд ва роҳнамоии Худованд ва таълимоти ақидатиро, ки таърихи Нидои Нимашабро ба вучуд меоранд, рад менамоянд. Аз ҳамин чиз мо бояд тарсем, яъне аз он ки он таълимотро рад кунем ва он таҷрибаро нафаҳмем. Бо ин кор, мо Рӯҳи Нубувватро рад менамоем.

Хоҳар Уайт мӯҳри тасдиқи худро бар 2520 мегузорад. Мо нишон хоҳем дод, ки чӣ гуна ӯ мӯҳри тасдиқи худро бар ҳақиқатҳои дигари дар Қадвали 1843 овардашуда мегузорад.

Дар поёни ҷаҳон, ҳангоме ки ҳамаи ин дар таърихи мо ба авҷи Инчили Ҷовидона мерасад, адвентизм бо раванди имтиҳони секадамае рӯ ба рӯ хоҳад шуд, ки пешакӣ намунаи он нишон дода шудааст, чунон ки дар таҷрибаи Уилям Миллер дида мешавад.

Уилям Миллер се хато кард: (1) ӯ Нидои нимашабиро рад кард ва аз роҳ ба сӯи олами шарии зерин афтод. (2) Пас аз он ба таъсири инсонӣ, яъне ба Ҷошуа Ҳаймс, эътимод намуд. (3) ӯ шанберо рад кард.

Саволе ба миён омад: «Оё ӯ Шанберо рад кард ё Қудсгоҳро?» Таълиме ки дар он давраи вақт аз қудсгоҳи рӯи замин ба Қудсгоҳи Осмонӣ тағйир ёфт, мумкин аст аз ҷониби Миллер ба таври комил дарк нашуда бошад. Вақте ки Эллен Уайт ба Қудси Ақдас роҳнамоӣ карда шуд, вай Даҳ Аҳкомро дар сандуқи аҳд дид, ва аҳкоми Шанбе гирдогирди худ нури муқаддасе дошт.

Он чизе ки Миллер рад кард, Қонуни Худо — Шанбе — буд. Пас, Миллер Нидои Нимашабро рад кард, сипас ба бозуи башар таъя намуд, ва баъд нишони ҳайвонро қабул кард. Ин дар охири ҷаҳон тақрор мешавад.

«Шаҳодатҳо», ҷилди 5, саҳифаи 211: «Дар ин ҷо мо мебинем, ки калисо — муқаддасгоҳи Худованд — нахустин буд, ки зарбаи ғзаби Худоро эҳсос кард. Пирони қадим, онҳое ки Худо ба онҳо нури бузург ато карда буд ва онҳо чун посбонони манфиатҳои рӯҳонии халқ истода буданд, ба амонати ба онҳо супурдашуда хиёнат карданд».

ӯ дар бораи Ҳизқиёл 8 ва 9, яъне мӯҳргузори, сухан мегӯяд. Хоҳар Уайт мегӯяд, ки мӯҳргузори дар Ҳизқиёл 9 ҳамон мӯҳргузори аст, ки дар Ваҳй 7 зикр шудааст. ӯ дар бораи давраи замони мӯҳргузории 144 000 сухан мегӯяд. ӯ мегӯяд, ки онҳое, ки бояд посбонон мебуданд, ба бовари ба онҳо супурдашуда хиёнат карда буданд.

«Онҳо чунин мавқеъро ихтиёр карда буданд, ки мо дигар набояд, монанди рӯзҳои пешин, мунтазири мӯъҷизаҳо ва зоҳиршавии ошкори қудрати Худо бошем. Замонҳо дигар шудаанд». Аввалин хатои онҳо он буд, ки ба Нидои Нимашаб муқобилат карданд ва гуфтанд: «Он чи дар ин таърихи Нидои Нимашаб ба вуқӯъ пайваست, тақрор

намешавад».

Онҳо аз роҳ берун меафтанд.

«Ин суханон беимонии онҳоро қувват мебахшанд, ва онҳо мегӯянд: Худованд на некий хоҳад кард ва на бадӣ. Ў аз ҳад раҳим аст, ки қавми Худо дар доварӣ чазо диҳад. Ҳамин тавр, “Сулҳ ва амният” нидоест аз ҷониби касоне, ки дигар ҳаргиз овози худро мисли карнай баланд нахоҳанд кард, то ба қавми Худо таҷовузҳояшон ва ба хонадони Яъқуб гуноҳҳояшонро нишон диҳанд. Ин сағҳои гунге, ки аккос задан намехостанд, ҳамонҳоянд, ки қасоси одилонаи Худои ба ғазабомадаро эҳсос мекунанд. Мардон, духтарон ва кӯдакони хурдсол ҳама якҷоя ҳалок мешаванд». Testimonies, volume 5, 211.

Ирмиё, дар бораи нокомии дуҷуми Вилиям Миллер сухан ронда, гуфт: «Парвардигор чунин мегӯяд: Малъун бод он касе ки ба инсон таваккал мекунад, ва башарро тақягоҳи худ месозад, ва дилаш аз Парвардигор дур мешавад». Ирмиё 17:5. Агар шумо ба инсон таваккал кунед, дили шумо аз Парвардигор дур мешавад.

Радкунии аввал дар охир — Нидои Нисфишабист, тақрори зухури қудрати Худо. Дувум — тақя қардан бар ҷисм аст. Савум — Қонуни Якшанбе аст.

Ҷафат ду синф вучуд дошта метавонад. Ҳар як гурӯҳ ба таври равшан муҳр зада шудааст: ё бо мӯҳри Худои зинда, ё бо тамғаи ҳайвон ё сурати вай. Ҳар як писар ва духтари Одам ё Масеҳро интиҳоб мекунад, ё Бараббосро, ҳамчун пешвои худ. Ва ҳамаи онҳое ки худро ба ҷониби бевафоён мегуздоранд, зеро парчами сиёҳи Шайтон истодаанд ва ба рад қардан ва таҳқиромез истифода бурдани Масеҳ муттаҳам мешаванд. Онҳо ба он айбдор мешаванд, ки қасдан Худованди ҳаёт ва ҷалолро маслуб мекунанд». Review and Herald, January 30, 1900.

Як чиз аниқ аст: он Адвентистҳои рӯзи ҳафтуми муқаддас, ки мавқеи худро зеро парчами Шайтон мегиранд, пеш аз ҳама эътимоди худро ба Рӯҳи Нубувват тарк хоҳанд кард.

Адвентизм ҳамон раванди санҷиши сеқадамиро, ки Вилиям Миллер дар он ноком шуд, тақрор мекунад. Аммо ғариштагон мунтазиранд, то Миллерро барҳезонанд ва ўро ба хонаи Наҷотдиҳандаи худ баранд. Барои он адвентистоне, ки нишони ҳайвонро қабул мекунанд, он ғариштагон мунтазири онҳо нестанд.

Ба ман тақрорану тақроран нишон дода шудааст, ки таҷрибаҳои гузаштаи қавми Худо набояд ҳамчун воқеаҳои мурда шумурда шаванд. Мо набояд сабти ин таҷрибаҳоро чунон муносибат кунем, ки гӯё бо тақвими соли гузашта муносибат мекунем. Ин сабт бояд дар хотир нигоҳ дошта шавад, зеро таърих худро тақрор хоҳад кард.» Publishing Ministry, 175.

Чаро мо бояд Нидои Нимаишабро ба ёд оварем? Зеро таърих тақрор хоҳад шуд. Дар ин таърих, паёме, ки боиси ҷунбиш хоҳад гардид, 2520 ва 2300 аст; аз ин сабаб одамонро аз калисоҳо берун хоҳад ронд.

Аммо оё ин таърих, Нидои Нимашаб, воқеан такрор хоҳад шуд, ё ин танҳо як порчаи таърих аст? Ба ин иқтибоси навбатӣ диққат диҳед:

Ҷаҳоне вуҷуд дорад, ки дар шарорат, дар фиреб ва гумроҳӣ, дар ҳуди сояи марг меҳобад,—хуфта, хуфта. Кист, ки дарди ҷон эҳсос мекунад, то онҳоро бедор созад? Кадом овоз метавонад ба онҳо бирасад? Зехни ман ба оянда бурда шуд, он гоҳ ки ишора дода хоҳад шуд: «Инак, Домод меояд; берун оед, то бо Ё пешвоз гиред». Аммо баъзе касон дар ба даст овардани равшан барои пур кардани ҷароғҳои худ таъхир хоҳанд кард, ва хеле дер хоҳанд фаҳмид, ки ҳислат, ки бо равшан тасвир шудааст, қобили интиқол нест. Review and Herald, February 11, 1896.

Таърихи Нидои Нимашаб то ба ҳарфи охирин такрор мегардад.

Эллен Уайт дарк мекард, ки 2520 пешгӯии мӯътабари замонӣ буд ва Худованд онро барои ба вуҷуд овардани вақти таваққуф, он ноумедие, ки таҷрибаро падида овард, истифода бурд; таҷрибае, ки мардону занонро омода сохт, то бо имон ҳамроҳи Масеҳ ба Қудси қудс ворид шаванд.

Мо ҳанӯз кӯшиш накардаем, ки 2520-ро аз Китоби Муқаддас исбот намоем. Дар ин омӯзиши Ду Лавҳаи Ҳабаққук, мо нахуст меҷӯем равшан созем, ки Эллен Уайт ин таълимотеро, ки имрӯз аз ҷониби адвентизм рад карда мешаванд, дастгирӣ мекунад; сипас ба омӯзиши Китоби Муқаддас ҳоҷем гузашт.